

Гном у буфеті (скорочено)

Ірина Жиленко

Ти знаєш, у нашому домі,
в старому буфеті, давно
живе мій добрий знайомий —
старенький буфетний Гном.
Він знав ще дідуся хлоп'ям,
а маму — малим дівчатком,
гукав пустунам: "Ая-яй!",
Слухняним давав шоколадки.
Замкнувши буфет на гачок,
золотить на свята сервізи.
Багріє його ковпачок
за склом серед вазочок різних.
Він любить какао пить,
смоктати м'ятні гостинці.
Так довго і солодко спить
в старій музикальній скриньці.
Навчився він чемних манер
в одної маркізи з фарфору.
Сказала маркіза: —
Тепер дружити із вами не сором.
Ви просто — франтом, хоча
втягніть у петлицю троянду.
І прошу до мене на чай
разом з цвіркуном-музикантом.
Століття, і друге, і третє, —
прислухайся! — чуєш? —
завжди клопочеться Гном у буфеті,
бурмоче, зітха, шарудить.
І тупа, і плямка в куточку,
і дзвонить в буфетні шибки.
І в довгі засніжені ночі
нашіптує дітям казки.

Критика, коментарі до твору, пояснення (стисло):

Рідний дім — це фортеця людини, її оберіг. Добре, коли в цьому домі затишно, привітно, коли чекають рідні, найдорожчі люди. Здається, що якийсь добрий гном чи домовичок оберігають лад і спокій у домі. А може. Ці старий буфет, прабабусина шафа

чи ще щось із старих меблів? Вони бачили багато, пам'ятають увесь рід, що тут жив, і бережуть цю пам'ять. Фантастична й зворушлива картина, яку змалювала письменниця, містить у собі глибокий смисл: тільки любов до людей, пошана до старшого покоління можуть допомогти жити в мирі та злагоді.